

Sygn. akt II AKa 153/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Karpiński (spr.)

Sędziowie: SA Hanna Wnękowska

SO del. Małgorzata Janicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r.

sprawy 1.T. G. (1) i

2. Ł. K. (1)

oskarżonych z art. 280§2 kk ad. 1, 2 w zw. z art. 64§1 kk ad. 1

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt VIII K 219/13

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackich (...) - F. w W. kwoty po 738 zł (w tym 23% VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie VIII K 219/13 oskarżeni **T. G. (1) i Ł. K. (1)** zostali uznani za winnych tego, że:

1. w dniu 9 października 2013 roku w miejscowości R. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wypchnięciu okna do mieszkania M. Ś. posługując się nożem, grożąc natychmiastowym jego użyciem zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 500 złotych na szkodę wyżej wymienionej przy czym T. G. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za czyn ten skazano ich na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec T. G. (1) i na podstawie art. 280 § 2 k.k. wobec Ł. K. (1), a na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzono im kary: oskarżonemu T. G. (1) 4 /czterech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności a oskarżonemu Ł. K. (1) 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono okresy tymczasowego aresztowania oskarżonych od dnia 11 października 2013 roku do dnia 4 lutego 2014 roku wobec Ł. K. (1) i od dnia 30 grudnia 2013 roku do dnia 4 lutego 2014 roku wobec T. G. (1);
3. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych karta 110;
4. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adw. M. B. adw. M. F. po 720 złotych plus VAT z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonych odpowiednio T. G. (1) i Ł. K. (1);
5. zwolniono oskarżonych T. G. (1) i Ł. K. (1) od zapłaty kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca T. G. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1, § 2 k.p.k. i art 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia, polegający na zakwalifikowaniu zachowania oskarżonego T. G. (1), jako kwalifikowanej formy przestępstwa określonego w art. 280 § 2 k.k., podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż przesłanki do takiej kwalifikacji nie zostały spełnione;

II. rażąco niewspółmierność kary przez wymierzenie oskarżonemu kary bez jej nadzwyczajnego złagodzenia, pomimo, iż oskarżony wyraził skruchę, przeprosił, naprawił wyrządzoną szkodę oraz podjął wszelkie dostępne dla niego środki w celu pojednania się z pokrzywdzoną.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o:

a) zmianę wyroku i uwzględnienie, iż zarzucany oskarżonemu czyn stanowi przestępstwo z art 280 § 1 k.k. oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary na tej podstawie oraz z uwzględnieniem jej nadzwyczajnego złagodzenia;

b) ewentualnie w przypadku nie uznania, iż zachodzą w sprawie przesłanki do uznania popełnionego czynu za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. wnosił o orzeczenie wobec T. G. (1) kary z uwzględnieniem jej nadzwyczajnego złagodzenia.

Drugi z obrońców zaś na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 - 3 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 4 lutego 2014 roku, sygn. akt VIII K 219/13 na korzyść oskarżonego Ł. K. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zarzucając wyrokowi, na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, przez niezasadne ustalenie na podstawie zebranych dowodów i faktów, że czyn oskarżonego cechował się znaczną społeczną szkodliwością i, że nie ma potrzeby rozważenia prawnej dopuszczalności zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary. określonego w art. 60 § 1,2 pkt. 1 k.k.

Podnosząc ten zarzut, wnosił o zmianę, zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Jednocześnie wnosił o zasądzenie nieopłaconej w całości ani w części kosztów obrony z urzędu wg norm przepisanych - za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne i to w stopniu oczywistym dlatego też nie zostały uwzględnione.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i zasadnie je ocenił mając na uwadze treść art. 7 k.p.k. Istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego zostały omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z zachowaniem wymogów art. 424 k.p.k. wskazano, które fakty uznano za udowodnione dlatego też Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji zarówno w zakresie winy oskarżonych jak i oceny prawnej ich działania.

Apelacje nie wskazują na takie momenty, które nie znalazły uwzględnienia w wyroku Sądu Okręgowego. Ich wywody sprowadzają się w istocie rzeczy do przedstawienia własnego poglądu na wyniki przewodu sądowego przy czym powołują się na okoliczności prawidłowo przez Sąd rozważone.

Sprawstwo oskarżonych nie może budzić żadnych wątpliwości – w tym także fakt używania noża a nie tylko jego posiadania jak chce tego obrońca oskarżonego T. G. – bowiem wynika to w sposób jasny z zeznań pokrzywdzonej św. M. Ś.. Nieporozumieniem jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do tezy, że nie zostały spełnione przesłanki upoważniające Sąd orzekający do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu określonej w art. 280 § 2 k.k. Zdaniem autora apelacji - obrońcy oskarżonego T. G. - nie doszło do posłużenia się nożem podczas przedmiotowego zdarzenia. Tak sformułowane stanowisko jest sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym i jako takie nie do przyjęcia.

W tym miejscu należy się odwołać do zeznań pokrzywdzonej (k. 2 – 4) która stwierdza iż napastnik w kominiarce (T. G.) trzymał w ręku nóż żądając wydania pieniędzy a nawet przykładał jej do klatki piersiowej. Te zeznania wpisują się w wyjaśnienia sprawcy T. G., który na k. 70 – 72 wyraźnie powiedział, że groził pokrzywdzonej nożem. Fakty te potwierdza współoskarżony Ł. K. (k. 77) wyjaśniając, że obydwoj wpadli na pomysł rozboju i poszli po pieniądze do pokrzywdzonej. Stwierdza nawet jednoznacznie, że kobieta widziała nóż w ręku T. G..

Wynika z powyższego, że okazując nóż, grożąc i żądając wydania pieniędzy sprawcy działali w celu wzbudzenia u pokrzywdzonej obawy jego użycia.

Stanowisko apelującego, iż mamy do czynienia z niską wartością przedmiotu czynu i niewielkim natężeniem „rozbójniczych środków” nie jest zasadne. Kwota 500 zł dla osoby w podeszłym wieku – emerytki stanowi znaczną część jej miesięcznych przychodów, zaś żądania wydania pieniędzy przy okazaniu noża w tych okolicznościach po włamaniu się nocą do mieszkania pokrzywdzonej nie można uznać za „niewielkie natężenie rozbójniczych środków”.

Na pytanie czy są podstawy do zastosowania wobec sprawców łagodniejszych kar (apelacja obrońcy Ł. K. dotyczy tylko też części orzeczenia) należy odpowiedzieć przecząco. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że nie można ich uznać za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., wręcz przeciwnie są one słuszne i uwzględniają dyrektywy wymienione w art. 53 k.k.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu jak i cele kar jakie mają one osiągnąć wobec sprawców przestępstwa. Są one współmierne do stopnia winy i okoliczności zdarzenia. Wbrew stanowisku apelujących Sąd I instancji miał na uwadze fakt przeproszenia pokrzywdzonej i zwrotu zagarniętej kwoty pieniędzy a także dotychczasową linią życiową oskarżonego Ł. K. i fakt że jest on osobą młodocianą.

Nie ma jednak podstaw do zastosowania wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kar.

Ma ono w tym wypadku charakter fakultatywny i jest związane z zasadą ich indywidualizacji. Chodzi o racjonalną politykę karaną daleką od represji zbyt surowej z punktu widzenia osiągnięcia celów kary.

Muszą zaistnieć takie okoliczności które powodują, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie jest niewspółmiernie surowa. W tej sprawie takie okoliczności nie zachodzą, jeśli się weźmie pod uwagę uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonych (k. 117, 120).

Świadczy to o tym, że nie zmienili swojego postępowania nie wykorzystali doświadczeń i nie skorygowali swoich zachowań.

Reasumując należy stwierdzić, że apelacje obrońców nie podważyły ocen Sądu meriti, które były podstawą wymierzonych oskarżonym kar.

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w trybie art. 624 § 1 k.p.k. ponieważ oskarżeni nie uzyskiwali ostatnio żadnych dochodów, zaś o kosztach zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie